

Peter „Petko“ Opet

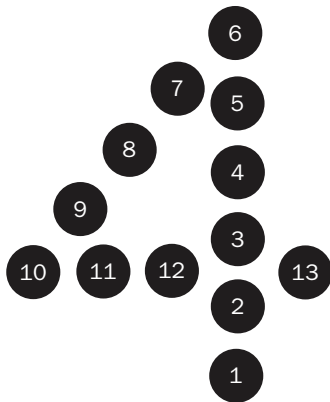

Ilustrácie Tomáš Hasaj

ŽIVOT ADAMA 4

Rebel konečne
tínedžerom

YOLIFE

Peter „Petko“ Opet

**ŽIVOT
ADAMA
4**

Peter „Petko“ Opet

ŽIVOT ADAMA 4

**Rebel konečne
tínedžerom**

Ilustrácie Tomáš Hasaj

YOLI

Text © 2019 by Peter Opet

Illustrations © 2019 by Tomáš Hasaj

Cover design © 2019 by Lubomír Šedivý

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7055-8

Obsah

- Florbalový návrat ... 9
- Umývanie riadu ... 19
- Ellpa Grenade ... 32
- Kim Čong-il ... 40
- Snowboard ... 48
- Jarná lyžovačka ... 66
- Budapešť ... 75
- Protesty ... 84
- Chcem byť reseller ... 94
- Žuvací tabak ... 103
- Skákanie na bajku ... 113
- Zakázané e-sportovanie ... 121
- Nenávidím matematiku! ... 135
- Fortnite ... 142
- Dom štyroch temperamentov ... 150
- Počítačový absták ... 159

Predslov

Ahoj!

Som ôsmak Adam a mám trinásť rokov. Okrem dvoch mladších súrodencov mám aj dvoch rodičov, **ktorí sa mi stále starajú do života**. Mať vlastných rodičov ako zdroj vreckového a plnej chladničky je fajn, ale oni majú stále dojem, že je potrebné ma ešte aj vychovávať. Smola! Dobre som mamu počul, ako tatkovi hovorila, že výchova účinkuje len do šiestich rokov dieťaťa. Život si viem predstaviť aj bez upratovania, vyprázdňovania umývačky riadu či chodenia na túry a ďalších vecí, na ktorých rodičom záleží. Našťastie existujú kamoši, s ktorými sa dajú spoznávať zaujímavosti sveta bez dozoru dospelákov. Keby to bolo na mne, za námahu v škole, robenie domácich úloh a projektov by som si udelil odmenu v podobe neobmedzeného času, ktorý by som strávil na počíku e-športovaním. Na to si však ešte budem musieť pár rokov počkať.

Ťažký život majú tínedžeri!

Florbalový návrat

Rodičia do mňa celé leto hustili, že sa musím pravidelne hýbať. Vraj sa mám po prázdninách rozhodnúť pre jeden šport, aby som trénoval dvakrát týždenne. Hrozili mi obmedzeným prístupom na internet a nedalo sa s nimi vyjednávať. **Preto som sa rozhodol, že sa vrátim k florbalu**, aj keď veľmi nerád.

Lenže po polročnej prestávke bolo v klube všetko inak. Tréningy v hale v Petržalke, iný tréner a medzi budúcimi spoluhráčmi len pár známych tvárí. Tatko ma dokonca na prvý tréning zobral autom. Všetko osobne dohodol s trénerom – kúpu novej hokejky, plán tréningov aj platby. Tak som znovu začal s florbalom. Najhroznejšia bola rozcvička a rozbehávanie na začiatku. Potom, keď už sme sa venovali samotnej hre, to šlo celkom v pohode. Musel som na tréningy

dochádzať busom, čo ma nebavilo. **Po tréningu som chcel byť hlavne čo najskôr doma**, ale od prezlečenia po príchod k teplej maminkinej večeri ubehla bežne viac ako hodina. Ja by som sa pritom najradšej videl s plným bruchom za počítačom tak do desiatich minút od potenia sa v hale.

Necelé dva mesiace po obnovení tréningov prišla výzva. Zápas, v ktorom sa náš klub mal stretnúť s najlepším tímom bratislavskej florbalovej ligy. Hrával v ňom môj spolužiak Adam Lieskač. Tatkovi sa do toho moc nechcelo, lebo sme mali prísť do haly internátu v Mlynskej doline v nedeľu o deviatej ráno. To je čas, keď sa cez víkendy ešte spí. Keďže však rodičia tak veľmi chceli, **aby som športoval**, tatko nemal na výber. Sľub dodržal a odviezol ma autom na zápas. Napadlo mu, že ma pošle autobusom, ale našťastie žiadny spoj nešiel v takom rozumnom čase, aby som to stíhal. Išiel so mnou, ako keby tušil, čo sa udeje.

Keď sme zaparkovali a vybrali sa hore chodníkom, spustil svoj spomienkový program.

„Tu vpravo na tomto parkovisku býval Bažant na Mlynoch, hudobný festival, veľakrát sme na ňom hrali. Predstav si, že okolo je tak osemtisíc študentov. A tu hore hneď vedľa haly je klub

Elam, kde sme tiež niekoľkokrát hrali. Aj Hex tam krstil svoj prvý album, to bola super akcia, tam som sa ako študent nachodil na koncerty...“ rozprával nadšene, ako keby ma to zaujímal.

Prišli sme práve vtedy, keď sa spoluhráči rozvíčovali na hracej ploche. Na diaľku som sa pozdravil so spolužiakom Adamom v drese súpera. Tatko si medzitým odbehol na vecko.

Keď sa vrátil do haly, **našiel ma na lavičke**. Hlavu som si podopieral rukou a pozeral sa na spoluhráčov. Tí sa rozostavili do polkruhu a jeden za druhým pálili na našu bránku strelu za strelou, aby sa náš brankár poriadne rozchytal.

„Prečo tu sedíš? Nemáš byť náhodou na ihrisku?“ spýtal sa ma prekvapene.

„Tréner mi povedal, že som sa nenahlásil na zápas a nemajú pre mňa dres, takže nemôžem hrať,“ smutne som odpovedal.

„Prosím? To čo je za haluz?“

„No nemajú pre mňa dres.“

„A čo s tým mieniš spraviť, synak?“

„Môžeme ísť domov.“

„Prosím?“

„**Môžeme ísť domov,**“ zopakoval som.

„Keď chceš patriť do tímu, zabudni na takéto reči. Keby si teraz odišiel domov, tak dáš spoluhráčom aj trénerovi najavo, že ti na nich nezáleží a je ti to jedno. Keď sa v akomkoľvek tíme na

svete, futbalovom, hokejovom, to je jedno, niekto zraní alebo je len náhradník, alebo proste nemôže hrať, tak je s tímom na lavičke. Povzbudzuje spoluhráčov, fandí a pomáha, s čím treba. Má záujem o to, aby jeho tím podal čo najlepší výkon a spraví pre to všetko, čo je v jeho silách,“ spustil otec.

„Ale veď to je jedno. **Tak či tak prehráme,**“ odvrkol som pri predstave, že by som mal našťvaný sedieť na lavičke a pozorovať zápas bez toho, aby som mohol nastúpiť, a to pre chybu trénerov, ktorí mi nezobrali dres.

„Pri takom postoji nemá zmysel trénovať kolektívny šport. Ja by som na tvojom mieste zostal, sledoval zápas, situácie, chyby a poučil sa z nich. V ďalšom zápase to využiješ. Keď budeš robiť sólový šport, nech sa páči, buď sólista. Lenže v kolektívnom športe je to inak. Myslíš, že keby na **Ronaldo alebo na Messiho** nemakali ďalší hráči z tímu, strieľali by toľko gólov? Zabudni. Nie sú takí slávni, ospevovaní ani ohodnotení ako strelec gólov, ale bez ich kvalitne odvedenej práce, prihrávok, by tie hviezdy toľko gólov nedali. Každý tímový hráč zastáva dôležitú rolu. Keď vieš, že nie si rýchly, tak si ideálny do obrany, zakladáš útoky...“ radil mi tatko.

„Tečie mi sople, nemáš servítku?“ snažil som sa odľahčiť dusno.

„Nemám. Chod' na vecko a odtrhni si toaleták. Adam, keď chceš niečo znamenať, v športe aj inde, tak sprav, čo ti odporúčam. Takto fungujú všetci veľkí hráči. Život prináša situácie a je na tebe, aby si ukázal, že do klubu patríš a záleží ti na ňom. Keď sa im teraz otočíš chrbtom, hneď pri prvom zápase, čo si o tebe pomyslia? Zober to ako poučenie a pozri si zápas. Športovci trávajú teoretickou prípravou, sledovaním zápasov iných mužstiev aj niekoľko hodín denne. Rozmýšľajú nad hernými situáciami a cvičia si, ako by sa v podobnej situácii zachovali. Také skúsenosti doma nezískaš. To sú tie skutky, o ktorých ti často rozprávam. **Prinútiť ťa nemôžem, ale som ochotný s tebou na zápas zostať.**“

Mlčal som. Odšuchtal som sa po papier a dlho som doň fúkal. Tatko ma čakal na chodbe.

„Ako si sa rozhodol?“ prerušil moje mlčanie otec.

„Mne sa tu nechce byť.“

„Adam, ty si ma nepočúval? Ja som kvôli tebe vstával skoro ráno, robím ti servis a ty to chceš vzdať? Čo by si robil, keby si musel ísť sám autobusom?“

„No počkal, kým mi pôjde nejaký spoj.“

„Tak teraz bež pekne krásne na lavičku.“

„Prečo by som mal ísť na lavičku, keď nehrám, čo tam budem robiť?“

„Adam, veď som ti to teraz všetko vysvetlil! Vnímaš ma? Keď odídeš, nebudeš počuť ani trénerove pokyny, ktoré hovorí chalanom.“

„Mne je to jedno!“

„Ale mne to jedno nie je. Bež na lavičku! Lebo nabudúce ideš autobusom,“ rozkázal tatko.

„**Nabudúce nikam nepôjdem!**“ odvrkol som. Tatko pokrútil hlavou a prestal ma riešiť. Nanešťastie, len na pol minúty.

„Tu na opačnej strane ihriska nie si súčasťou tímu, čo tu nacvičuješ?“

„Viacerí z nás chodia len na tréningy a nie na zápasy,“ snažil som sa obrátiť jeho pozornosť inam.

„Lebo nemajú natrénované alebo čo?“

V tej chvíli sa pri nás pristavila trénerka. „Adam, daj si spraviť červené tričko s nejakým číslom, dobre? To budeš nosiť ako dres,“ zachraňovala situáciu.

„Vy preňho naozaj nemáte dres?“ overoval si moju informáciu otec.

„Mali sme jedno XL-ko, ale stratilo sa. Gate zostali, no tričko zmizlo už pred dvoma rokmi. Muži tieto veľkosti majú, ale málo, nemôžeme im ich brať. Inak, Adam ten náš dres oblečie, **len mu z neho trčí brucho** a odmieta si ho vziať,“ nabonzovala ma.

„Adam, toto si mi nepovedal. Vieš ty čo?“

„Aj baby si musia obliekať dresy, aké máme, a mnohé tiež nie sú najchudšie,“ odľahčovala trapas trénerka, keď videla, ako ma to dalo dole. Sama má pritom k štíhlosti ďaleko, takže určite vie, aké je to počúvať také sprosté reči. Len čo to dohovorila, odišla na opačnú stranu ihriska.

„**Takže ty odmietaš hrať**, lebo sa ti nepáči, ako vyzeráš v drese,“ skonštatoval rodič. „Čo sa vzdávaš pri prvej prekážke, ako keby si bol posraný! Vzchop sa a pod' si to vyriešiť. Dnešnému zápasu sme už venovali dosť úsilia tým, že sme vstávali a cestovali, tak by bolo super, keby si nastúpil a hral!“ pritvrdil tatko.

„Mne je ten dres malý. V normálnom klube by všetkým hráčom vyrobili dresy na mieru.“

„Viem. Lenže ty si v tom klube mesiac a toto je tvoj prvý zápas. Veď dresy zabezpečia, len to chvíľu potrvá. Preto ti trénerka navrhla, aby si si vyrobil vlastný. Počul si, hrajú v nich viac ako dva roky. Minulý rok si v klube nebol, tak čo riešiš? Keby mali každému novému zabezpečovať dres, tak ich robia sto ročne, z toho osemdesiat by im bolo nanič. Okrem toho, nebudeme si klamať, vieš, že máš brucho a to sa nerieši maskovaním tričkom, ale schudnutím,“ obhajoval tatko trénerku. Pritom on za mňa platil príspevky a malo by mu záležať, aby jeho peniaze boli čo najlepšie využité.

„Podme preč.“

„**Nevzdávaj sa, lebo ťa prefackám!** Nejdeme domov. Pekne si celý zápas pozrieš!“

„Dobre,“ upokojil som ho a potom sa posadil podľa jeho pokynov na lavičku tímu.

Otec odišiel k stolíku s časomeračmi, chvíľu tam debatoval s rozhodcom aj s trénerkou. Potom prišiel ku mne a povedal.

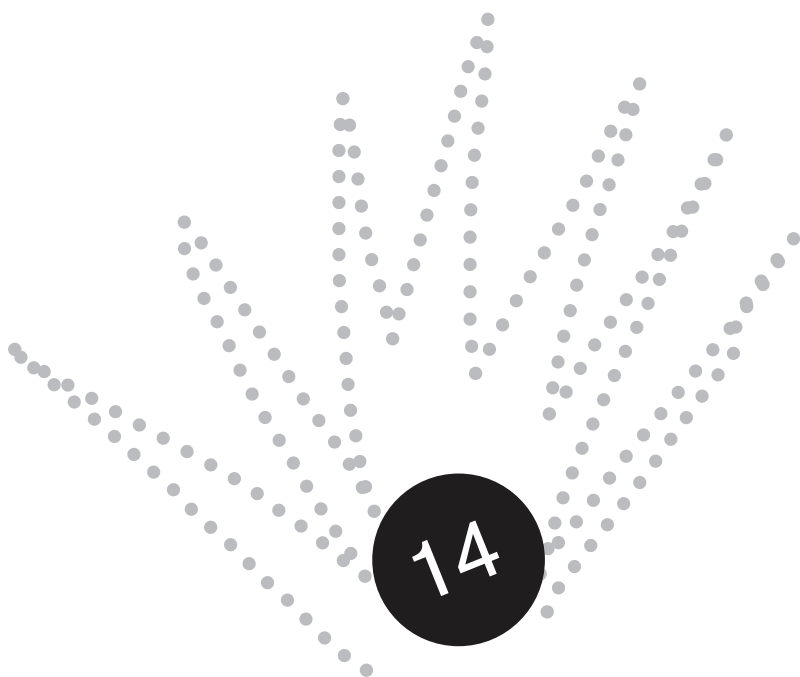
„Vyriešil som to. Budeš hrať v oranžovej odlišovacke. Požiadal som rozhodcu, aby akceptoval, že budeš mať iný dres ako spoluhráči, a on súhlasil. Takto sa, Adamko, hľadajú riešenia problémov, nie útekem z boja.“

Tréner mi podal oranžovú vestu, akú si oblieka jeden z tímov, keď proti sebe hráme na tréningu. Číslo na chrbte neriešili.

Toto všetko sa udialo asi tri minúty pred začiatkom, takže som si párkrát buchol do loptičky a zápas sa začal. Bola to riadna makačka, naskočil som do zápasu až počas tretieho striedania a nedostal som sa ani k loptičke. V druhom to už bolo lepšie, dokonca sa mi podarila jedna presná nahrávka, **lenže to sme už prehrávali nula štyri**. Zistil som, že tempo v zápase je asi dvojnásobné oproti tomu, čo mávame na tréningoch.

Súper si s nami robil, čo chcel. Prvý gól sme dali až v poslednej tretine a druhý tesne pred

koncom zápasu. **Moja snaha niečo s tým na ihrisku spraviť, vyšla naprázdno.** K strele na bránku súpera som sa ani nedostal a loptičky som sa dotkol dokopy asi menej, ako je prstov na ruke. Spolužiak Adam v drese súpera bol na tom trochu lepšie ako ja, no jeho traja-štyria spoluhráči hrali, ako keby prišli z dospeláckej ligy. Úplne iný level. Dávali góly, vždy keď sa ocitli na ihrisku. Dopadlo to presne, ako som očakával, strašným debaklom. Nastrielali nám štrnásť gólov...

Umývanie riadu

Umývanie riadu je tá najodpornejšia práca, akú poznám. Špiniť si ruky zvyškami jedla, ktoré jedol niekto iný, drhnúť pripečené zemiaky z panvice alebo

čistiť pol dňa zaschnuté tanierne... Fúj!

Naši majú natočené video, na ktorom mám asi sedem rokov a umývam riad. Sem-tam mi ho púšťajú. Už na ňom vidieť, aké znechutenie vo mne vyvoláva táto činnosť. Zistil som, že vekom sa to stupňuje. Rodičia to pochopili a **s mamou som uzavrel dohodu**, že spravím doma akúkoľvek inú prácu, len nech sa nevolá umývanie riadu. Jediná vec, ktorú musím okamžite po dojedaní riešiť, je opláchnuť prázdny téglik od jogurtu horúcou vodou. Okrem vykladania umývačky,